

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 41C/82/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121210134
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Augustínová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:5121210134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Augustínovou, v právnej veci žalobcu: L. U., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. F. XX, XXX XX Ž., štátny občan SR, zastúpeného právnym zástupcom: JUDr. Marek Maslák, PhD., advokát, so sídlom Šúrska 5, 900 01 Modra, IČO: 53 418 824, proti žalovaným: v 1/ rade W. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX Ž., štátny občan SR, v 2/ rade R. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX D., štátny občan SR, v 3/ rade U. U. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Č. XXXX, XXX XX M. O. U., štátny občan SR, všetkým zastúpeným právnym zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec, s.r.o., so sídlom V. Tvrdého 17, 010 01 Žilina, IČO:36 436 640, v konaní o určenie vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobcu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Žalovaná v 1/ rade, žalovaná v 2/ rade a žalovaná v 3/ rade **m a j ú** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou na tunajšom okresnom súde dňa 02.12.2021 domáhal voči žalovaným určenia, že je vlastníkom - pozemkov parcely registra „E“, parc. č. XXXX/X, druh pozemku: trvalý trávny porast, o výmere: XXXX m² a parcely registra „E“, parc. č. XXXX/X, druh pozemku: trvalý trávny porast, o výmere: XXX m², oba zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, M. Ú.: O., obec: O., okres: M. O. U., v podiele XX/XXXXX vedenom pod B XXX; - pozemkov parcely registra „C“, parc. č. XXX/X, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, o výmere: XX m², parcely registra „E“, parc. č. XXXX/X, druh pozemku: orná pôda, o výmere: XX m², parcely registra „E“, parc. č. XXXX/X, druh pozemku: vodná plocha, o výmere: XXX U. a parcely registra „E“, parc. č. XXXX/X, druh pozemku: vodná plocha, o výmere: XX U., všetky zapísané na liste vlastníctva č. XXXXX, k. ú.: O., D.: O., okres: M. O. U., v podiele XX/XXXXX vedenom pod V. XXX; - pozemkov parcely registra „C“, parc. č. XXX/X, druh pozemku: orná pôda, o výmere XXX U., P. registra „C“, P. Č.: XXXX/X, druh pozemku: orná pôda, o výmere: XX m², parcely registra „E“, parc. č. XXXX/X, druh pozemku: orná pôda, o výmere: XXXX m² a parcely registra „E“, parc. č. XXXX/X, druh pozemku: orná pôda, o výmere: XXXX m², všetky zapísané na liste vlastníctva č. XXXXX, k. ú. O., D.: O., okres: M. O. U. X. P. XX/XXXXX vedenom pod V. XXX; - pozemkov, všetky pozemky parcely registra „C“, parc. č. XXXX, druh pozemku: lesný pozemok, o výmere: XXXXX m², parc. č. XXXX, druh pozemku: lesný pozemok, o výmere: X m², parc. č. XXXX, druh pozemku: trvalý trávny porast, o výmere: XXXXX m², parc. č. 5024, druh pozemku: lesný pozemok, o výmere: XXXXX m², parc. č. XXXX, druh pozemku: lesný pXXXXXozemok, o výmere: XXXXX m², parc. č. XXXX, druh pozemku: lesný pozemok, o výmere: XXXXXX m², parc. č. XXXX, druh pozemku: lesný pozemok, o výmere: XXXXXX m², parc. č. XXXX, Y. pozemku: lesný pozemok, o výmere: XXXXXX m², parc. č. XXXX, druh pozemku: lesný pozemok, o výmere: XXXXXX m², parc. č. XXXX, druh pozemku: lesný pozemok, o výmere: XXXX m², parc. č. XXXX, druh pozemku: lesný pozemok, o výmere: XXXX m²,

U. Y., O.. XX.XX.XXXX, E.. Č.. XXXXXX/XXX, E. N. XXXX, XXXXX M. O. U., ktoré zdedili majetok po svojej mame na základe dedičského rozhodnutia, sp. zn. XXD XXX/XX, ktoré je uvedené ako titul nadobudnutia aj v ďalej uvedených listoch vlastníctva, na ktorých sú vedené žalované nehnuteľnosti. Notárska zápisnica, O. XXX/XX, O. XX/XX K. Y. XX.X.XXXX, ktorá osvedčovala vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva v nej uvedených osôb (ďalej ako „notárska zápisnica“), vychádzala pri účastníkovi pod poradovým číslom XXX - Y. (správne má byť Y. - pozn.) U., E. N. XXXX, E.. Č.. XXXXXX/XXX, veľkosť spoluvlastníckeho podielu XX/XXXXX, z nesprávnych údajov, keďže sa v nej pri bode XXX uvádza: „Nadobudol spoluvlastnícky podiel od pôv. vlast. matky v pôvodnom menoslove vedený pod č. XXX - U. W.“. Ako vyplýva z bodu I. žaloby, výlučným dedičom po W. U. je žalobca a nie jeho sestra, t. j. U. Y.. Predmetom tejto žaloby sú pozemky, ktoré na základe notárskej zápisnice mala vydržať U. Y. vychádzajúc z nesprávneho záveru, že ona je dedičkou po W. U.. Keďže U. Y. ako dcéra W. U. vedela o dedičskom rozhodnutí ako účastníčka dedičského konania, na základe ktorého sa stal dedičom po ich mame žalobca, nemohla byť pri vydržaní žalovaných nehnuteľností dobromyseľná. Za účelom zistenia, či spoluvlastnícke podiely U. Y., resp. žalovaných ako jej právnych nástupkyň zodpovedajú spoluvlastníckym podielom W. U. vedeným v pôvodných pozemnoknižných vložkách, ktorej výlučným dedičom je žalobca, si dal žalobca vypracovať znalecký posudok. Tento znalecký posudok, v ktorom bola vykonaná identifikácia podielov, vypracovala znalkyňa Ing. U. M., z odboru Geodézia, kartografia a kataster nehnuteľností, z odvetvia Kataster nehnuteľností, pod číslom XX/XXXX (ďalej ako „znalecký posudok“). Keďže znalci nemajú povinnosť autorizovane elektronicky vyhotovovať znalecké posudky a vzhľadom na zachovanie kvality elektronickej podoby posudku zasielame spolu so žalobou elektronicke pdf. verziu tohto znaleckého posudku (bez podpisu znalkyne), pričom originál znaleckého posudku s podpisom a pečaťou znalkyne zasielame súdu poštou. Znalkyňa na základe identifikácie pozemkov zistila [čiastkový záver znaleckého posudku (s. 12 - 13), ako aj samotný záver znaleckého posudku (s. 21 - 22)], že podiely U. Y., resp. jej právnych nástupkyň (žalovaných) zodpovedajú podielom W. U.. Konkrétne ide o podiely k pozemkom vedeným na listoch vlastníctva uvedené v čiastkovom závere na s. 12 - 13 znaleckého posudku tak, ako sú uvedené v žalobnom návrhu. Znalkyňa v znaleckom posudku (s. 13) zároveň uviedla, že: „Medzi zápisom vlastníckych práv z pôvodného menoslovu vlastníkov pozemkového spoločenstva v D. O. P. Č.. XXX - U. W. a súčasnej evidencie vlastníckych práv na meno U. Y., O.. XX.XX.XXXX, k podielom na pozemkoch pôvodne evidovaných v PKV Č.. XX, P. Č.. XX R. P. Č.. XXX, nebol vykonaný prevod vlastníckych práv k predmetným podielom na iného vlastníka.“ Podotkol, že notárska zápisnica len osvedčuje vyhlásenie účastníka o právne významnej skutočnosti, ale táto notárska zápisnica vlastnícke právo nemôže meniť, či konštituovať. Takisto poukázal na nepremlčateľnosť vlastníckeho práva ako základného ľudského práva zakotveného v Ústave SR. V zmysle vyššie uvedených skutočností žiadal Okresný súd Žilina, aby po vykonaní dokazovania žalobe vyhovel.

3. Žalované písomným vyjadrením k žalobe uviedli, že žalovaný nárok v celom rozsahu neuznávajú a so žalobou nesúhlasia. Ich vlastníctvo považovali za nesporné. Žiadne z tvrdení žalobcu nečinili nesporným, okrem skutočnosti svedčiacej o ich titule nadobudnutia. Uviedli, že pravdou je tiež, že ich matka U. Y. bola sestrou žalobcu, ktorá sa počas svojho života so žalobcom dohodla, že podiely v spoločnej nehnuteľnosti v k.ú. O.Š. na základe vôle nebohej W. U. prejavenej a medzi súrodencami odsúhlasenej ešte počas jej života patria jej. Preto sa žalobca ako oprávnená osoba na vydanie podielov spoločnej nehnuteľnosti Komposesorátu O., ktoré prešli do vlastníctva čl. štátu postupom zákona č. 81/1949 Zb., neprihlásil a preto ani neuplatnil nárok na osvedčenie jeho vyhlásenia o vydržaní u podielov, ktoré do vlastníctva štátu neprešli, ale prešli do užívania štátu postupom podľa zákona SNR 2/1958. Z tých istých dôvodov sa matka U. Y. E.. U. ako oprávnená osoba v reštitučnom konaní prihlásila o svoj nárok a tento jej aj bol na základe Rozhodnutia Č. ObPU - 2012/00013-003/A09 priznaný a súčasne uplatnila právo na osvedčenie vyhlásenia o vydržaní, ktoré bolo zrealizované notárskou zápisnicou notárskeho úradu JUDr. R. M. Č..L.. O. XX/XX. Vlastnícke právo nadobudli osvedčením o dedičstve Č.j. XXD/XXX/XXXX K. Y. XX.XX.XXXX. Žalobca sa určenia vlastníctva domáha žalobou zo dňa 01.12.2021. Voči uplatnenému nároku vzniesli námietku premlčania. Vlastníctvo nadobudli na základe rozhodnutia štátu, a navyše boli dobromyseľné po zákonom stanovenú dobu najneskôr do roku XXXX, preto vlastníctvo nadobudli vydržaním. Namietali nedostatok okruhu účastníkov. Žalobca o sebe tvrdí, že je právnym nástupcom po W. U. E.. B.. K. H. Š. Č. Č..L.. Y. XXX/XX však vyplýva, že nie je jediným do úvahy pripadajúcim právnym nástupcom. Žalobca k žalobe nedoložil listy vlastníctva potrebné na právne úkony. Namietali aj nedostatok naliehavého právneho záujmu, nehnuteľnosti zap. v k.ú. O. O. G. XXXX boli nadobudnuté na základe Rozhodnutia č. D. -XXXX/XXXXX-XXX/AXX, nehnuteľnosti zap. v k.ú. O. na LV XXXXX boli nadobudnuté na základe Rozhodnutia č. D. -

XXXX/XXXXX-XXX/AXX, nehnuteľnosti zap. v k.ú. Nesluša na LV 10233 boli nadobudnuté na základe Rozhodnutia č. ObPÚ - XXXX/XXXXX-XXX/AXX, O. zap. v k.ú. O. O. G. X. XXXX boli nadobudnuté na základe Osvedčenia vyhlásenia o vydržaní č. O. XX/XX, nehnuteľnosti zap. v k.ú. O. O. G. XXXX boli nadobudnuté na základe Osvedčenia vyhlásenia o vydržaní č. O. XX/XX, nehnuteľnosti zap. v k.ú. O. O. G. XXXX boli nadobudnuté na základe Osvedčenia vyhlásenia o vydržaní č. O. XX/XX, nehnuteľnosti zap. v k.ú. O. O. G. XXXX boli nadobudnuté na základe Osvedčenia vyhlásenia o vydržaní č. Nz XX/XX, nehnuteľnosti zap. v k.ú. O. na G. XXXXX boli nadobudnuté na základe Rozhodnutia č. ObPÚ - XXXX/XXXXX-XXX/AXX. X. tomto kontexte potom sa žalobcom doložený znalecký posudok Ing. U. M. javí ako predčasný a nadbytočný. Len reverznou/spätnou identifikáciou sa vlastnícke právo preukázať nedá. Navyše aj súdna znalkyňa potvrdzuje vyššie špecifikované tituly nadobudnutia. Súdny znalec nie je oprávnený určovať vlastnícke právo. Napriek tomu súdna znalkyňa v záveroch svojho posudku konštatuje, že vlastnícke právo žalovaných je vlastníckym právom W. U.. Dokonca v záveroch svojho posudku toto právo prisudzuje aj podielom vydaným v reštitučnom konaní.

4. Žalobca v replike uviedol, že v prvom rade je potrebné uviesť, že žalobca sa žalobou domáha určenia vlastníckeho práva k podielom spoločnej nehnuteľnosti, okrem tých, ktoré boli dotknuté reštitučnými rozhodnutiami. Žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva len k tým podielom, ku ktorým bolo vyhlásené ich vydržanie právnou predchodkyňou žalovaných. Ak žalovaný poukazuje na rozhodnutie č. D. XXXX/XXXXX-XXX/AXX, nejde o reštitučné rozhodnutie, ako uvádza žalovaný, ale o rozhodnutie o registri obnovenej evidencie pozemkov (ROEP) podľa zákona č. 180/1995 Z. z., ktorým sa vlastníctvo nekonštituovalo. Podľa zákona č. 180/1995 Z. z. sa vlastníctvo nenadobúdalo, ale sa iba zisťovali dostupné údaje o právnych vzťahoch k pozemkom a na ich základe sa zostavoval register obnovenej evidencie pozemkov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/12/2014). Ako vyplýva zo znaleckého posudku č. XX/XXXX priloženého k žalobe, všetky žalované spoluvlastnícke podiely zodpovedajú podielom, ku ktorým mala nadobudnúť vlastnícke právo právna predchodkyňa žalovaných titulom vydržania na základe spísanej notárskej zápisnice č. Nz XX/XX. Znalkyňa v znaleckom posudku konštatovala, že ide o podiely, ktoré boli pôvodne v pozemkovej knihe vedené na W. U., teda nevyjadrovala sa k právnej stránke veci, ale identifikovala, že podiely, ktorých sa týkala notárska zápisnica č. Nz XX/XX, zodpovedajú súčasným žalovaným podielom (časť 2.2 znaleckého posudku). Žalované tvrdia (bod I.3. vyjadrenia žalovaných), že ich matka (sestra žalobcu) sa počas života dohodla so žalobcom, že podiely spoločnej nehnuteľnosti v k. ú. O. na základe vôle alebo jej W. U. prejavenej a medzi súrodencami odsúhlasenej ešte počas jej života patria matke žalovaných, avšak k takémuto podstatnému tvrdeniu nepredkladajú žiadne dôkazy, ide iba o tvrdenie, ktoré ničím nepreukázali, a ktoré popierame. Nikdy takáto vôľa W. U. neexistovala, a tiež nedošlo k žiadnej dohode medzi súrodencami. Zomrelá U. Y., matka žalovaných, nenadobudla žalované podiely k spoločnej nehnuteľnosti na základe dedičstva po W. U., ale mala ich nadobudnúť na základe notárskej zápisnice o vydržaní Nz XX/XX. V tomto konaní žalobca napáda notársku zápisnicu Nz XX/XX., ktorá vychádzala z nesprávnych skutočností. Navyše notárska zápisnica len deklaruje vyhlásenie o určitých skutočnostiach, avšak sama osebe vlastnícke právo nezakladá. Inak povedané, notár osvedčuje vyhlásenie účastníka o vydržaní, pričom ak toto vyhlásenie nie je pravdivé, nemôže založiť vlastnícke právo. Pritom notár nezodpovedá za pravdivosť osvedčovaných vyhlásení účastníkov (rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 641/2018). Teda údaje uvedené v notárskej zápisnici sa považujú za pravdivé, kým sa nepreukáže opak. Opak je preukázaný tým, že v zmysle dedičského konania je výlučným dedičom po W. U. žalobca, pričom právna predchodkyňa, od ktorej odvodzujú svoje postavenie žalované, nemohla platne nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, keďže tieto podiely neužívala a nemohla byť dobromyseľná v tom, že jej patria, keďže bola účastníčkou dedičského konania po W. U., v ktorom pripadlo celé dedičstvo žalobcovi. Vyjadrenia žalovaných ohľadom dobromyseľnosti pri vydržaní sú strohé. Nepredložili ani jeden relevantný dôkaz, ktorým by svoju dobromyseľnosť preukázali. Žalované odvodzujú dobromyseľnosť v nadväznosti na ich matku a tvrdia, že dobromyseľnosť bola daná najneskôr do roku XXXX, tá však nemohla byť dobromyseľná, keďže bola žalobcovou sestrou a poznala dedičské rozhodnutie, na základe ktorého je dedičom žalobca, pričom bola účastníčkou tohto dedičského konania. Námieta premlčania žalovaných nie je namieste, keďže vlastnícke právo ako základné ľudské právo je nepremlčateľné (§ 100 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov v spojitosti s čl. 20 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy SR). Naliehavý právny záujem žalobcu je daný tým, že v súčasnosti existuje stav právnej neistoty, pokiaľ ide o otázku vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam, pričom v prípade úspechu v konaní bude žalobca zapísaný do katastra nehnuteľností k žalovaným nehnuteľnostiam ako vlastníak a definitívne sa tento stav právnej neistoty vyrieši (R 47/2020).

5. Žalované v duplikate uviedli, že na vyjadrení k žalobe zotrávajú. Potvrdili, že ich matka U. Y. bola sestrou žalobcu a že matka sa ešte počas svojho života so žalobcom dohodla, že podiely v spoločnej nehnuteľnosti v k.ú. O.Š. na základe vôle alebo jej W. U. prejavenej a medzi súrodencami odsúhlasenej ešte počas jej života patria matke. Žalobca po celý čas od roku XXXX, resp. 1XXX túto skutočnosť rešpektoval a podľa nej sa správal. Počas života matky si žiaden nárok neuplatnil, lebo zrejme nemal zoči-voči mame na podlé popretie ich vlastnej dohody odvahu. Svojho údajného nároku sa žalobca domáha až dnes, po smrti mamy a to až po XX-XX rokoch od jej smrti. Nie je pravdou, že by bol žalobca univerzálnym dedičom po W. U.. Na základe rozhodnutia bývalého ŠN v Č.i spis. zn. Y. zdedil len nehnuteľnosti v tomto rozhodnutí špecifikované. Žalobca nezdedil a nemohol zdediť pozemky, ktoré v dedičskom rozhodnutí uvedené nie sú. V tomto dedičskom rozhodnutí nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom žaloby zahrnuté nie sú a ani byť nemohli, lebo v čase smrti W. U. podliehali režimu uhorského zákonného č. X/XXXX Z.. Nikde v dedičskom rozhodnutí sa nekonštatuje, že by mal žalobca zdediť podiely v spoločnej nehnuteľnosti Komposesorát O.a vo vl. XX, XXXX, XXXX pozemkovej knihy O.. Dedičská spôsobilosť ostatných dedičov nezanikla. Skutočnosť, že žalobca po W. U. pozemky, ktoré sú predmetom tejto žaloby nezdedil, nie je možné nahradiť ani účelovo objednaným znaleckým posudkom. Jediným hodnoverným výstupom zo znaleckého posudku Ing. M.R. Č.. XX/XXXX je skutočnosť, že „podiely, ktoré po mame zdedili by mali byť totožné s podielmi, ktoré ona mala nadobudnúť formou osvedčením vyhlásenia o vydržaní v roku XXXX“ P. P.Č.. XXX not. zápisnice Nz XX/XXXX. Túto skutočnosť vlastne potvrdzuje aj žalobca v bode II. vyjadrenia zo dňa 23.03.2022. Zotrvali na námietke nedostatku okruhu účastníkov v nerozlučnom spoločenstve. Namietali nedostatok okruhu účastníkov. Žalobca o sebe tvrdí, že je právnym nástupcom po W. U. r. B.. Z uznesenia ŠN I. č.j. D XXX/XX však vyplýva, že nie je jediným do úvahy pripadajúcim právnym nástupcom. Poukázali na zistenie, že podiel pod por.č. XXX menoslovu členov pozemkového spoločenstva nepatrí W. U., R. L. F. a spol. sa okruh nerozlučných účastníkov konania geometrickým radom rozširuje. Poukázali, že vo vyjadrení k žalobe uviedli, že žiadne z tvrdení žalobcu nečinia nesporným. Okrem skutočnosti svedčiacej o titule nadobudnutia. Žalobca totiž ničím nedoložil a nepreukázal svoje tvrdenie, že spoluvlastnícky podiel v pozemkovom spoločenstve, ktorý matka nadobudla originárne vydržaním podľa not. zápisnice O. XXX/XX, Nz XX/XX zo dňa 15.4.1996 bol podielom, ktorý by mal patriť práve po W. U.. V dedičskom rozhodnutí žiaden záznam o dedení týchto podielov nie je. Z notárskej zápisnice vyplýva, že notársky úrad osvedčil vyhlásenie o vydržaní mame k spoluvlastníckemu podielu XX/XXXX-ín vedenému pôvodne pod V.. XXX menoslovu členov pozemkového spoločenstva. Pod por. č. XXX však nebola vedená W. U., R. „. F. K.. XX.X.XXXX R. spol.“ Pôvodný podiel pod por. č. XXX menoslovu členov pozemkového spoločenstva Komposesorát O. nikdy nepatrí žalobcovi, ale ani W. U., ale jej matke, ktorá sama tiež nebola výlučnou vlastníčkou tohto podielu, pretože to bol tzv. podiel spoločný. Túto skutočnosť potvrdzuje aj samotný znal. posudok Ing. M. Č.. XX/XXXX na str. XX, kde znalkyňa jednoznačne konštatuje, že: o podiel pod por.č. 1XX menoslovu členov komposesorátu patrilo L. F. a spol. o právnymi nástupcami po L. F. P. P. Č.. XXX V. W. U., B. U. R. Y. P. L. F., manželke bývalého hájnika W. F.. Žalobca k žalobe nedoložil ani vl. č. XX poz. knihy Neslušša s konštatovaním, že sa (údajne) nezachovala. Znalkyňa síce konštatuje na str. 19 posudku, že „bolo zistené, že vo vl. XX V.oli vedené vlastnícke podiely prislúchajúce členom pozemkového spoločenstva, ale zo znenia samotného posudku skôr vôbec nevyplýva zistenie, že by tam bol vedený podiel W. U.. Súdna znalkyňa nikde v posudku nezdôvodnila, či sa jej podarilo dokázať, že vo vl. 30 bola vedená W. U. alebo L. F. a spol. a ktoré osoby treba vnímať ako pôvodných vlastníkov pod dovetkom „a spol“. či Samotnú L. F. alebo inú L. F., manželku hájnika W. F.M..Z., že by vložka XX poz. knihy O. sa nezachovala nie je pravdivé. Táto pozemknoknižná vložka však existuje a súd nemôže rozhodovať o žalobe žalobcu, pokiaľ žalobca nepreukáže, že by W. U. ako podielový spoluvlastník vo vl. XX, XXXX R. XXXX poz. M. O. evidovaná ako vlastníčka bola. V znaleckom posudku je výťah z pôvodného menoslovu so zápisom por.č. XXX „L. F. a spol“. V menoslove súčasného pozemkového spoločenstva aktualizovaného XX.XX.XXXX ako príloha rozhodnutí pozemkového úradu o prinavrátení vlastníctva je ako oprávnená osoba po nej označený W. F., F. O.. XX.XX.XXXX. Žalobca vo svojom vyjadrení konštatuje, že vlastnícke právo sa nepremičuje. S týmto tvrdením možno len súhlasiť, avšak táto zásada sa nevzťahuje iba na nárok žalobcu, ale aj matky ako právnej predchodkyne žalovaných a žalovaných. Už v roku XXXX, teda v čase keď sa robil aktualizovaný menoslov oprávnených osôb v pozemkovom spoločenstve, tak na podiel L. F. žalobca zapísaný nebol, lebo si bol toho, že nárok nemá, vedomý. Žalobca si nárok neuplatnil ani v čase prípravy notárskej zápisnice v roku XXXX a ani po nej. Svoj nárok uplatnil až v roku XXXX, teda po XX . rokoch od vyhotovenia notárskej zápisnice a po XX rokoch od obnovenia činnosti komposesorátu v O.. Bez ohľadu na súčasné pohnutky žalobcu, je nesporné, že mama najneskôr od roku XXXX bola vo výkone svojho vlastníctva dobromyseľná, a to až do svojej smrti v roku XXXX, teda po dobu najmenej 12 rokov, žalované 1/ a 2/ a 3/ rovnako po dobu od nadobudnutia

dedičstva rovnako dobromyseľne po dobu najmenej 13 rokov. Mama bola vždy presvedčená, že podiely jej patria, že nekonala bezprávne, ak si podiel v roku XXXX hromadne s ostatnými spoluvlastníkmi vysporiadala. Matka bola vždy vnútorne presvedčená a toto presvedčenie sa prejavovalo aj navonok k ostatným spoluvlastníkom, pričom z jej správania bolo možné jednoznačne a nesporne vyvodit', že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Ony ako nadobúdateľky boli vždy presvedčené, že podiely im patria, že nekonajú bezprávne, ak si určitú vec na základe hodnoverných skutočností, či dokonca rozhodnutia súdu v dedičskom konaní prisvojujú. Ide o psychický stav, o vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodit', že sa dôvodne považujú za vlastníkov podielov (viď tiež uznesenie Ústavného súdu SR z 11. mája 2016, sp. zn. III. ÚS 288/2016) Posúdenie toho, že matka bola dobromyseľnou držiteľkou so zreteľom na všetky okolnosti mala za to, že jej vec patrí, nevychádzalo len z posúdenia subjektívnych predstáv matky a ich ako držiteľov. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu [prípadne aj len domnelého (putatívneho)] nadobudnutia vlastníctva. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napríklad dedičské rozhodnutie o nadobudnutí veci, ktorá však v čase smrti poručiteľa objektívne nepatrila do jeho majetku, neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo veci, kúpna alebo darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná (viď tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. apríla 2017, sp. zn. 3 Cdo 17/2016). Osobitne treba poukázať na skutočnosť, že notárska zápisnica Nz 89/1996, N 125/1996 z 15.4.1996 osvedčila vyhlásenie spoluvlastníkov pozemkového spoločenstva o vydržaní ich podielov postupom podľa zákona č. 293/1992 Zb. Vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam vzniklo predchodkyňi na základe ustanovenia § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb., podľa ktorého je vydržanie originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva za jednoduchších podmienok, než aké stanovovala všeobecná úprava. Vydržanie vlastníckeho práva podľa § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. vyžadovalo splnenie podmienok, a to že išlo o osobu zapísanú v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe; do 10 rokov od zápisu tejto osoby neuplatnila vlastnícke právo k nehnuteľnosti v konaní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách iná osoba...Poukázali na § 2 ods. 1,2, 3 zák. č. 293/1992 Zb. v znení do 30. novembra 2000 a § 134 OZ. Uvedli, že účelom zákona č. 293/1992 Zb. účinného od 11. júna 1992, bolo okrem iného upraviť podmienky a postup pri zápise neevidovaných vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam (§1 písm. a/). Cieľom tejto právnej úpravy bolo usporiadanie neevidovaných právnych vzťahov k nehnuteľnostiam v urýchlennom, a pokiaľ možno najmenej formálnom konaní. Tento cieľ bol reakciou na skutočnosť, že vtedajšia evidencia nehnuteľností neodrážala skutočné vlastnícke pomery k nehnuteľnostiam. Postup a podmienky zápisu za vlastníka do evidencie nehnuteľností upravovala druhá časť uvedeného zákona v § 2 - 9. Citované ustanovenie § 2 ods. 1 zák. č. 293/1992 Zb. umožňovalo, aby na základe notárskeho osvedčenia o držbe (vydaného za podmienok stanovených zákonom) sa v evidencii (v katastri) nehnuteľností zapísal za vlastníka nehnuteľnosti ten, kto bol uvedený v tomto osvedčení. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia ak do desiatich rokov od zápisu neuplatní v konaní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vlastnícke právo iná osoba, stáva sa zapísaná osoba vlastníkom na základe vydržania. Zároveň v zmysle § 2 ods. 3 uvedeného zákona zapísaná osoba nadobudla postavenie oprávneného držiteľa, a to po dobu desiatich rokov od zápisu, pričom toto ustanovenie odkazovalo na § 129 a nasl. Občianskeho zákonníka (o držbe a oprávnenej držbe). Novelou vykonanou zákonom č. 393/2000 boli súčasnosťou od 01.12.2000 zo zákona č. 293/1992 Zb. vypustené ustanovenia § 2 - 9. Boli názoru, že ustanovenie § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. bolo k § 134 Občianskeho zákonníka špeciálnou úpravou, ktorá umožňovala vydržanie ako originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva za jednoduchších podmienok, než aké stanovovala všeobecná úprava. Zrušením uvedeného ustanovenia k 30. novembru 2000, však nebola u takejto osoby (u osoby, ktorá vlastnícke právo nadobudla na základe osvedčenia o držbe) dotknutá možnosť vydržania vlastníckeho práva splnením podmienok vydržania vyplývajúcich z § 134 Občianskeho zákonníka. Týmito podmienkami boli spôsobilý predmet vydržania, oprávnená držba, nepretržité trvanie oprávnenej držby po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Podmienka oprávnenej držby bola u osoby zapísanej v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe splnená bez ďalšieho. Vyplývala zo zákona ako právny účinok zápisu notárskeho osvedčenia o držbe do katastra nehnuteľností. Takáto osoba nadobudla totiž postavenie oprávneného držiteľa, zaručené po dobu desiatich rokov odo dňa zápisu do katastra. Zrušenie ustanovení, na základe ktorých takéto postavenie získala, nemalo na vznik a trvanie práva oprávnenej držby vplyv. Oprávnená držba je v právnom poriadku Slovenskej republiky koncipovaná ako subjektívne právo, a zároveň ako právny vzťah, ktorého obsah je vymedzený v § 130 Občianskeho

zákonníka. Z ustanovenia § 854 Občianskeho zákonníka, príp. z ďalších prechodných ustanovení tohto predpisu vyplýva základná intertemporálna zásada súkromného práva, v zmysle ktorej sa novou právnou úpravou spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou tejto úpravy, no vznik právnych vzťahov a nároky z nich vzniknuté sa posudzujú podľa právnych predpisov platných v čase ich vzniku. Účinnosťou zákona č. 393/2000 Z.z. oprávnená držba osoby zapísanej v katastri nehnuteľností za vlastníka ako riadne nadobudnuté právo, resp. právny vzťah, nezanikla. Iný výklad, ktorý by takýto následok pripúšťal, by bol ústavne nesúladný, pretože by neprípustne odnímal už existujúce právo. Odporoval by tak základnému princípu právneho štátu, a to princípu právnej istoty a v ňom obsiahnutým zásadám dôvery v platné právo a ochrany nadobudnutých práv. Ani neskoršou zmenou zákonnej úpravy sa na právnom postavení oprávnených držiteľov nič nezmenilo a neboli zistené žiadne skutočnosti, v dôsledku ktorých by v dobe desiatich rokov (plynúcej odo dňa jej zápisu do katastra) došlo k prerušeniu vydržacej doby pre stratu dobromyseľnosti, a tým aj oprávnenej držby žalovaných (žalobca ani takéto tvrdenie neprodukuje). Mali za to, že splnili podmienky vydržania vlastníckeho práva. Poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 6Cdo/47/2012 zo dňa 30.04.2013, rozsudok Krajského súdu Trenčín č.k. 19Co/152/2012 zo dňa 29.10.2014. Mali za nesporné, že podľa zákona a aj aktuálnej judikatúry sa predpokladá, že vydaním osvedčenia podľa § 2 - 9 zák. č. 293/1992 Zb. bola daná prezumpcia existencie dobromyseľnosti držby, čo má za následok, že na takúto osobu sa do času, kým nie je preukázaný opak, nahliada ako na oprávneného držiteľa. Je tak naplnená aj druhá zákonná podmienka a síce žalobca a ani nik iný v zákonom stanovenej 10-ročnej lehote ich vlastnícke právo nespochybnili zákonná 10 ročná lehota uplynula právnej predchodkyne dňa XX.XX.XXXX a voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ dňa XX.XX.XXXX žaloba proti všetkým žalovaným bola podaná dňa XX.XX.XXXX. V tomto prípade oprávnená držba predchodkyne vznikla zo zákona od 15.04.1996, t.j. odo dňa, kedy bolo vydané osvedčenie notárom N XXX/XX. Ďalšie podmienky boli taktiež splnené, nakoľko v priebehu 10 rokov od vydania osvedčenia vlastnícke našej predchodkyne napadnuté nebolo. Boli názoru, že matka najneskôr dňa XX.X.XXXX nadobudla k predmetu žaloby vlastnícke právo vydržaním. Oprávnená držba žalovaných v rade 2/ a 3/ vznikla najneskôr dňa XX.XX.XXXX rozhodnutím o dedičstve sp. zn. 15D/XXX/XXXX t.j. odo dňa, v ktorý im bolo vydané osvedčenie notárom. Ďalšie podmienky boli taktiež splnené, nakoľko v priebehu 10 rokov od vydania osvedčenia nebolo napadnuté ich vlastnícke právo, preto boli názoru, že najneskôr dňa XX.XX.XXXX nadobudli vlastnícke právo k uvedeným pozemkom vydržaním. Pokiaľ by súd vyhodnotil dôkazné zistenia inak, dospel by na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pokiaľ by nerešpektoval v aktuálnom čase platné právo a nerešpektuje judikatúru najvyšších súdnych autorít, tak by jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázali na právny názor Ústavného súdu SR v náleze Ústavného súdu SR, sp. zn.: I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16.03.2016. Žalobca, ak by aj bol vlastníkom ako sa domnieva, možno ho podľa nálezu Ústavného súdu SR označiť za vlastníka nedbalého, ktorého sa právna ochrana v súdnom konaní neposkytuje. Preto žalobca musí v zmysle nálezu Ústavného súdu SR niesť vyššie riziko ako nadobúdateľ. V zmysle § 137 písm. c/ CSP mali za to, že žalobca na požadovanom určení nepreukázal naliehavý právny záujem. Preto na námietke zotrvali. Naliehavý právny záujem musí súd skúmať vo vzťahu k predmetu žaloby. Žalobca sa domáha určenia vlastníctva do jeho výlučného vlastníctva, nie do vlastníctva a/alebo do dedičstva právneho predchodcu.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 30.06.2022, na ktorom vec prejednal, vykonal dokazovanie a rozhodol vo veci samej.

7. Strany sporu v zásade po celý čas konania, aj pred súdom, zotrvali na svojej argumentácii v spore, ako ich uviedli v žalobe, či v podanom vyjadrení k žalobe, replike alebo duplike.

8. Právny zástupca žalobcu pred súdom uviedol, že žalobca zotráva na žalobe v plnom rozsahu. Uplatňuje a domáha sa určenia vlastníckeho práva k predmetným pozemkom, resp. spoluvlastníckym podielom na pozemkoch, ktoré sú uvedené v petite a ku ktorým bolo zapísané vlastnícke právo p. U. Y., právnej predchodkyne žalovaných na základe Notárskej zápisnice o vydržaní Nz XX/XX. Žalované v duplike spochybňujú, že žalobca je jediným dedičom po W. U., a teda poukázal na dedičské uznesenie D XXX/XX, v ktorom sa píše, že Štátne notárstvo rozhodlo, že sa schvaľuje dedičská dohoda, že celé dedičstvo preberá L. U. s povinnosťou výplaty potom ďalším maloletým dedičom. Poukázal na to, že toto uznesenie je z r. XXXX. Dnes sme v r. 2022 a tak treba čítať a vykladať v časových súvislostiach toto uznesenie. Bolo to obdobie kolektivizácie, kedy vlastnícke právo bolo často len holé. Štát znárodňoval majetok, čiže je prirodzené, že v ňom nie sú uvedené pozemky možno akoby sme si to predstavovali dnes a v tomto prípade ide o podiely na spoločnej nehnuteľnosti pri lesnom pozemkovom spoločenstve už v tom r. XXXX, keď sa predeľoval majetok, platil zákon č. 2/1958 Zb. a ten zákon hovoril o prechode

užívania týchto podieloch na spoločných nehnuteľnostiach na Krajské štátne správy lesov. Čiže v tomto zmysle to treba vykladať. V tom čase ľudia si nemysleli, že niečo z tých pozemkov ešte budú mať, že niečo z tých podielov budú mať. Uviedol, že nie sú tam priamo uvedené tieto predmetné pozemky, neznamená, že nie je jediným dedičom aj týchto pozemkov a v tom uznesení sa konštatuje, že celé dedičstvo nadobúda p. L. U.. Pokiaľ žalovaný v duplike uvádza, že notárska zápisnica z r. 1XXX je spísaná podľa zákona č. 293/92 Zb., to nie je pravda. Na žiadnom mieste sa v notárskej zápisnici neuvádza odkaz na tento zákon a notárska zápisnica je spísaná podľa § 63 notárskeho poriadku, čo je podľa všeobecného ustanovenia notárskeho poriadku a chýbajú a ak by sme aj mali za to, že tá notárska zápisnica je spísaná podľa zákona z roku 1992, tak tam chýbajú podstatné náležitosti alebo povinné náležitosti notárskej zápisnice a podľa zákona č. 293/1992. Tá notárska zápisnica je súčasťou znaleckého posudku tak, ako je založená aj na okresnom úrade - katastrálnom odbore a v notárskej zápisnici nie sú priložené čestné prehlásenia dvoch vo veci nezaujatých svedkov, a takisto tam nie je priložené potvrdenie obce o okolnostiach vydržania. Je tam potvrdenie obce, že vlastnícke právo obec k tomuto majetku nemá. Čiže tá notárska zápisnica nespĺňa ani základné náležitosti podľa zákona č. 293/92 Zb., ale podotkol, že nie je spísaná ani podľa tohto zákona a pokiaľ žalované poukazujú na rozsiahle alebo na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu a pod., tak upriamil pozornosť súdu na Rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/159/2010, ako aj potom Uznesenie sp. zn. 2Cdo/191/2009, kde Najvyšší súd uvádza a poukazuje na § 2 ods. 1 tohto zákona, že tá notárska zápisnica musí byť spísaná podľa podmienok uvedených v tom zákone. Ak predmetná notárska zápisnica podľa tohto spísaná nie je, čiže je absolútne bezpredmetné riešiť, či v desaťročnej lehote po spísaní tejto notárskej zápisnice sa žalobca dovolal vlastníckeho práva, lebo poukázal na to, že p. Margita Dzurcová nemá absolútne žiadny právny titul ani domnelý, vďaka ktorému by mohla hovoriť o svojej dobromyseľnosti. Na tento domnelý právny titul sa nepoukazuje ani v notárskej zápisnici, čiže z tohto hľadiska ani jej deti, ktoré odvodzujú svoje právne nástupníctvo od nej nemôžu byť dobromyseľné a samo o sebe to, že zdedili tieto pozemky, kde notár samozrejme do dedičstva zahrnul všetky podiely, kde bolo zapísané to mimosporové konanie, nemôže značiť samo o sebe len ich dobromyseľnosť a samozrejme v tejto súvislosti ohľadom spísania notárskej zápisnice ohľadom dobromyseľnosti, či už právnej predchodkyne alebo samotných žalovaných navrhol výsluch svedkov. Uviedol, že pokiaľ ide o žiadosť o výsluch žalobcu, tak žiadal, aby žalobca bol vysluchnutý k tým skutočnostiam, že nie je pravdou, že teraz sa domáha prvýkrát po 25. rokoch spísaním notárskej zápisnice svojho vlastníckeho práva a žalobca uvedie a takisto aj cez svedecké výpovede, aby svedkovia uviedli, akým spôsobom sa žalobca domáhal svojho vlastníckeho práva už aj predtým a po predbežnom právnom posúdení. Žiadal o zmenu rozsudku, teda žiadal zmenu žalobného návrhu, pričom zmenil žalobný návrh tak, že žalobca žiada, aby súd určil, že pozemky vyššie vymenované v petite žaloby zo dňa 01.12.2021 patria do dedičstva po W. U., rod. B., K.. Y.R. XX.XX.XXXX s tým, že žiadal súd o odročenie pojednávania, aby následne vedeli upraviť aj účastníkov jednotlivých sporových strán. Mal za to, že sú tu splnené všetky predpoklady na pripustenie zmeny žaloby, keďže výsledky doterajšieho konania môžu byť podkladom aj pre konanie o zmenenej žalobe a pri zmenenej žalobe bude rozhodujúce preukázať skutočnosti, resp. dokazovať skutočnosti týkajúce dobromyseľnosti a splnenia predpokladov vydržania právnej predchodkyne žalovaných a samotných žalovaných a nie je splnené v tomto konaní, že tieto nehnuteľnosti ku dňu smrti patrili W. U.. Vyplýva to aj zo znaleckého posudku. Pokiaľ ide o tú identifikáciu spoločný podiel patril trom súrodencom L. F., U. B. R. W. U.. Každý mal X/X R. P. W. U.. Tvrdil, že je tu jediným dedičom žalobca, príp. možno aj ďalší žalobcovia. Po L. F. je tu W. F. R. P. U. B. sú tam ďalší dediči. Vyslovene v notárskej zápisnici z r. XXXX sa uvádza, že ide o podiel U. Y. v rámci podielu po W. U.. Sa tam neuvádza spoločný podiel L. F. a spol., ale podiel po W. U., a tak konštatuje aj znalkyňa na str. XX R. XX znaleckého posudku, kde uvádza, že tieto podiely U. Y. zodpovedajú časti spoločného podielu L. F.M. a spol. v tej časti, ktorá patrí W. U. a v tomto smere na str. 18 poukazuje aj na zoznam, ktorý viedol Komposesorát O., kde sú títo traja súrodenci práve uvedení - F. L., W. U., U. B. a kde sa uvádzajú potom ďalšie oprávnené osoby po nich. Čiže, nie je pravdou, že na konanie o zmenenej žalobe by bolo potrebné vykonať nejaké dôkazy, ktoré neboli navrhnuté v doterajšom priebehu konania a výsledky tohto konania, všetky listinné dôkazy, ktoré sú v spise, môžu byť podkladom aj pre konanie o zmenenej žalobe. Bol názoru, že na základe dedičského konania z r. XXXX P. L. U. zdedil všetky nehnuteľnosti, ktoré vlastnila ku dňu smrti p. W. U. s tým, že tak ako bolo deklarované v priebehu súdneho konania, aj pred začiatkom súdneho konania, doručoval výzvu na možnú mimosúdnu dohodu so žalovanými. Na to nebolo žiadnym spôsobom reagované. Pokiaľ ide o to, že žaloba bola podaná až po 25 rokoch od spísania notárskej zápisnice, tak chcem poukázať na to, k čomu mal aj výsluch žalobcu, ako aj výsluch svedkov, že žalobca sa už dlhé roky domáha vydania svojich podielov a v Komposesoráte Nesluša, ktorý zabezpečuje hospodárenie na žalovaných pozemkoch, no neúspešne. Takisto uviedol, ako povedal aj právny zástupca žalovaných, notárska

zápisnica je deklaratórna a vlastnícke právo právni predchodcovia a pôvodní členovia komposesorátu nikdy nestratili, pokiaľ ide o lesné spoločenstvo alebo zákon z r. XXXX rieši len prechod užívania, ale vlastnícke právo nikdy nebolo stratené, preto aj notárska zápisnica o vydržaní, ktorá bola spísaná je zvláštna, lebo na tento prípad ani nedopadá vydržanie. Jednak ani samotná právna predchodkyňa žalovaných p. U. Y. nevstúpila do držby nehnuteľnosti. To sa mohlo riešiť napr. cez konanie o registri obnovenej evidencie pozemku a pod., nie cez vydržanie. Naozaj toto vydržanie bolo fiktívne na to, aby došlo k nejakému usporiadaniu vzťahov v rámci komposesorátu, ale aj v mnohých skutočnostiach bolo nepravdivé, ako to bolo aj v prípade p. U. Y.. Pokiaľ ide o to, že napadajú len tie podiely, ktoré sú dotknuté notárskou zápisnicou, uviedol, že áno nenapadajú podiely, ktoré sú dotknuté reštitučnými rozhodnutiami. Tam podľa stabilnej judikatúry Najvyššieho súdu tieto rozhodnutia majú konštitutívny účinok a nie je možné ich napadnúť mimo správneho súdnictva. To však neznamená, nespochybňuje dobromyseľnosť žalobcu, lebo aj ďalšie dokazovanie, ktoré navrhovali, malo smerovať k tomu, že žalobca sa domáhal viacerými spôsobmi svojho vlastníckeho práva. Poukázal na to, že žalobca nie je právne vzdelaný a nie je jednoduché pri týchto urbárskych nehnuteľnostiach zosúladiť ten stav so skutočným stavom, ktorý je a takisto to samotné reštitučné rozhodnutie nemôže znamenať to, že zaniká potom vlastnícke právo žalobcu, keďže tieto reštitučné rozhodnutia, to je zaujímavý prípad, lebo ten dôvod, ktorý bol, na to sa vzťahovali aj reštitúcie, ale nebol to prechod majetku na štát. Bol to prechod užívania, napriek tomu to bolo zahrnuté pod reštitúcie, ale tu poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu, ktorý v týchto prípadoch hovorí, keď štát prevzal buď bez právneho dôvodu nehnuteľnosť, alebo nedošlo k prechodu v čase socializmu, že nie je vylúčené uplatňovanie všeobecných prostriedkov nápravy, čiže žaloby o určenie vlastníckeho práva, lebo v opačnom prípade by sa stalo, že práve reštitučný predpis znamenal zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, čo je v rozpore s ideou reštitučných predpisov. Tu poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu napr. II.ÚS 468/2012 alebo II.ÚS 478/2012, ako aj II.ÚS 231/2009. Čiže na základe uvedeného žiadal, aby súd žalobe vyhovel a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania voči žalovaným.

9. Právny zástupca žalovaných pred súdom uviedol, že pokiaľ sa týka tvrdenia žalujúcej strany na pojednávaní o tom, že v r. XXXX, teda dva roky po účinnosti zákona č. 2/1958 Zb. o prevzatí užívania pozemku bývalých komposesorátov a ostatných pozemkových pôvodných tzv. pozemkových právnych útvarov sui generis Krajskou správou lesov v Banskej Bystrici a že preto sa tieto nehnuteľnosti do dedičstva neuvádzali, pretože ľudia si v tom čase mysleli, boli presvedčení, že sa im nikdy vlastníctvo nevráti späť, svedčí práve o opaku, nie o tom, že by mali byť predmetom dedičstva aj tie nehnuteľnosti alebo podiely v pozemkových spoločenstvách, ktoré neboli predmetom dedičstva, ale potvrdzuje to ten stav, že preto sa tieto nehnuteľnosti a podiely v spoločných nehnuteľnostiach v dedičských konaniach neuvádzali, pretože ľudia si mysleli, že už ich nikdy mať nebudú, a preto nie je možné túto skutočnosť vytvárať opačne, že by sa malo dedičské rozhodnutie, ktoré neuvádza výslovne konkrétne nehnuteľnosti ani údajmi podľa vtedajšej pozemkovej knihy alebo evidencie katastra nehnuteľnosti alebo aspoň nejakým popisom, že by sa malo toto dedičské rozhodnutie vzťahovať na ne. Dedičské rozhodnutie, či už je z r. 1960 alebo z ktoréhokoľvek iného termínu sa vzťahuje výhradne na nehnuteľnosti na ten predmet dedičstva, ktorý v tomto dedičskom rozhodnutí opísaný je. Mal za to, že skutočne bola Notárska zápisnica č. 125/96 spísaná podľa zákona č. 293/1992 Zb. a treba možno že aj lustráciou na liste vlastníctve zistiť ako bola táto notárska zápisnica na príslušnom liste vlastníctve zapísaná a podľa ich názoru bude zapísaná práve s poukazom na tento zákon, ktorý ustanovuje, čiže bude zapísaná aj s poukazom na tento zákon. Keby aj nie, keby to aj tak nebolo, tak je nesporné, že žalobca aj keby tieto nehnuteľnosti vlastnila ku dňu svojej smrti W. U., aj keby nadobudol týmto dedičským rozhodnutím do r. XXXX, tak je nesporné, že tieto nenadobúda, a to aj s poukazom na tvrdenie jeho právneho zástupcu na dnešnom pojednávaní, lebo teda si myslel, že tieto nehnuteľnosti nikdy už vlastniť nebude, štát ich nevráti, tak preto bol vnútorne presvedčený a dobromyseľný, teda negatívne v tom, že ich vlastniť nebude a nemohli to nadobudnúť ani týmto domnelým právnym titulom, aj keď nie úplne právne do svojho vlastníctva. Koniec koncov nevstúpil ani do držby týchto nehnuteľností a listiny ktorými disponuje práve pozemkové spoločenstvo preukazujú, že došlo k dohode medzi účastníkmi, právnymi nástupcami po pôvodnej vlastníčke L. F., tak že tieto nehnuteľnosti prevzala právna predchodkyňa žalovaných. Čiže keby aj hneď tieto všetky okolnosti neboli dostatočne titulom nadobudnutia vlastníckeho práva, tak samotná Notárska zápisnica N 125/96 zo dňa XX.XX.XXXX je týmto najneskorším titulom, od ktorého právna predchodkyňa žalovaných odôvodňuje svoj domnelý nadobúdací právny titul a reálne vstúpila aj do držby týchto spoluvlastníckych podielov. Vystupovala ako spoluvlastník, člen pozemkového spoločenstva, vykonávala všetky svoje práva, brala z neho úžitky a nikto ju po celú dobu od r. XXXX, R. R. P. E.. XXXX, pretože r. XXXX to nie je dátum vzniku spoločenstva, to je len dátum, kedy došlo

k zápisu, deklaratórnemu zápisu existujúcich dohôd právnych nástupcov pôvodných vlastníkov do notárskej zápisnice a na list vlastníctva, čiže dobrovoľne užívala po dobu viac ako desať rokov. Samotné žalované potom tiež titulom nadobudnutia vlastníckeho práva v dedičskom konaní tieto nehnuteľnosti užívali po zákonom, minimálnym zákonom stanovil dobu v dobrej viere, na základe rozhodnutia štátu, a teda nemohli nadobudnúť akúkoľvek pochybnosť o tom, že by ich vlastníctvo nemalo byť zákonné. Vzhľadom k vyššie uvedenému, mal za to, že žaloba je nedôvodná. Navrhol žalobu zamietnuť. Zotrval aj na tých skutočnostiach, že pôvodným vlastníkom podielu nebola W. U., ale správne v menoslove spoluvlastníkov komposesorátu bola zapísaná ešte jej právna predchodkyňa L. F.. Mal za to, že aby došlo ku zmene žaloby, nie sú splnené procesné podmienky. Doterajšie vykonané dokazovania neodôvodňujú zmenu žaloby, pretože zmena žaloby si vyžaduje nielen formálnu zmenu petitu, ale aj zmenu účastníkov konania a zmenu označených dôkazov, pretože všetky dôkazy, ktoré boli doteraz prezentované v tomto konaní smerovali k preukázaniu určenia vlastníckeho práva žalobcu a nie k určeniu vlastníckeho práva W. U., čiže tu prichádza do úvahy okruh účastníkov po L. F., takže môže sa jednať o radovo aj 20 osôb, takže navrhol, aby v tomto prípade súd nepripustil zmenu žaloby. Z dôkazov vykonaných súdom v tomto konaní, vrátane výsluchov sporových strán alebo právnych zástupcov strán na dnešnom pojednávaní považoval za jednoznačné, že žalobca dôkazné bremeno na skutočnosť, že by mal byť vlastníkom žalovaných nehnuteľností neunesol. Okrem iného sama žalujúca strana potvrdila, že si neuplatnila nároky v reštitučnom konaní. Čiže ak by bol žalobca vnútorne presvedčený, že po W. U. alebo J.D. F. mu patria spoluvlastnícke podiely v pozemkom spoločenstve Komposesorát X. O., tak by nebol sa domáhal len zápisu podielov tých pozemkov, ktoré prešli do správy štátu, do užívania štátu na základe zákona č. 2/1958 Zb., ale aj zákona č. 81/1949 Zb., kedy prešlo vlastnícke právo k pasienkovým a ostatným nehnuteľnostiam. Čiže aj to, že sa nedomáhal reštitučného konania ako oprávnená osoba svojho nároku, svedčí v prospech žalovanej strany, či už samotných žalovaných R. U. Y., ich právnej predchodkyne. Mal za to, že dokazovanie nepreukázalo ani to, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti a nebolo ani spochybnené dostatočným kvalifikovaným spôsobom, že by právna predchodkyňa žalovaných ani samotné žalované nenadobudli vlastnícke právo, ak už nie z iných titulov, tak samotným vydržaním. Uviedol, že samozrejme rešpektuje ústavnú zásadu, že vlastnícke právo je právo nepremiiteľné, ale vlastnícke právo môže byť prekryté alebo prebité iným silnejším vlastníckym právom, a v tomto prípade aj právom vydržania žalovanej strany. Preto navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat žalobcu k náhrade trov konania v rozsahu 100%.

10. Súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že nepripustil zmenu žaloby tak ako ju na pojednávaní dňa 30.06.2022 navrhol žalobca, že predmetné pozemky, vyššie vymenované v petite žaloby zo dňa XX.XX.XXXX, patria do dedičstva P. W. U., rod. B., zomr. dňa XX.XX.XXXX (nie ako v pôvodnej žalobe do vlastníctva žalobcu ako jej právneho nástupcu). Okresný súd mal za to, že výsledky doterajšieho konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe (§ 143 CSP). Uznesenie súd vyhlásil za účasti všetkých strán sporu bez jeho písomného vyhotovenia s poukazom na § 235 ods. 2 CSP a po vydaní uznesenia o nepripustení zmeny pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe v súlade s § 143 ods. 3 CSP v spojení s § 237 CSP. V konaní bolo sporné, že W. U. ako právna predchodkyňa žalobcu vôbec vlastnila spoluvlastnícky podiel v pôvodnom menoslove vedený pod č. XXX (pozemky, ktoré právna predchodkyňa žalovaných vydržala a žalované zdedili). Žalované predložený znalecký posudok č. XX/XXXX účinne popreli, spochybnili a do konania doložili výpis z komposesorátu, z ktorého vyplýva zápis spoluvlastníckeho podielu v pôvodnom menoslove č. XXX L. F. a spol. O. W. U.. V konaní tak bolo sporné, resp. žalované účinne zospornili, kto bol vôbec pôvodným vlastníkom spoluvlastníckeho podielu v pôvodnom menoslove pod č. XXX, k tomu nebolo v konaní navrhované a vykonané žiadne dokazovanie. Rovnako okresný súd konštatuje, že pri zmenenej žalobe, tak ako požaduje žalobca, nie je vzhľadom na predložené dedičské rozhodnutie (sp. zn. D 217/60) splnený ani okruh strán sporu. Z vyššie uvedených dôvodov tak nie je v čase rozhodovania okresného súdu známe a je sporné kto bol vôbec pôvodným vlastníkom spoluvlastníckeho podielu v pôvodnom menoslove pod č. XXX a v tej súvislosti je aj sporné kto je dedičom (či už po L. F., či W. U.) a teda kto je stranou sporu, v ktorom smere nebolo v danej veci navrhované ani vykonávané dokazovanie. Nie je tak v čase rozhodovania súdu ani náznakom ustálený okruh strán sporu. Okresný súd má za to, že v súlade so zásadou hospodárnosti konania nemožno predlžovať konanie a zvyšovať trovy konania. Pripustenie zmeny žaloby by bolo z vyššie uvedených dôvodov podľa názoru okresného súdu bez pochyby v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Súdu sa naviac javí postup žalobcu ako postup snažiaci sa obchádzať zákon, a to „zhojiť“ nesprávne žalovaný nárok zmenou žaloby, odvíjajúc sa od predbežného právneho posúdenia súdu vychádzajúc z dôkaznej situácie v konaní. Okresný súd zdôrazňuje, že prispôsobovať žalobu, a teda to, čoho sa žalobca domáha podľa výsledkov dokazovania (smerovania dokazovania) v priebehu konania

a tiež podľa predbežného právneho názoru súdu vychádzajúc zo smerovania dokazovania, nie je v civilnom sporovom konaní pri dodržaní zásady rovnosti strán sporu ako aj zásady hospodárnosti konania možné. Žalobca podľa názoru okresného súdu nemôže žalobný návrh prispôbovať podľa výsledkov dokazovania a predbežného právneho posúdenia súdu na pojednávaní, tak aby bol úspešný, a týmto spôsobom zaťažovať druhú stranu sporu, naviac keď druhá strana (žalované) relevantnú účinnú obranu vzniesli už v rámci procesného postupu v súlade s § 167 CSP. Súd má za to, že žalobca má možnosť (v prípade neúspechu v danej veci) uplatniť si zmenou požadovaný nárok v novom konaní s už ustáleným okruhom strán sporu, a preto nie je z dôvodu hospodárnosti konania dôvodné meniť žalobu a naviac za situácie, že by nová žaloba mala smerovať aj voči novým subjektom, ktorí nie sú v danej veci stranami sporu. Súd zdôrazňuje, že nemožno dispozičné právo žalobcu povyšovať nad zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania a tým predlžovať predmetné konania a zvyšovať trovy druhej strane sporu. Žalobca nemôže žalobný návrh v žiadnom prípade odvíjať od toho ako sa vyvíja dokazovanie ani od právneho názoru súdu na vec, tak aby bol v konečnom dôsledku v spore úspešný. Civilný sporový poriadok totiž takéto uplatňovanie nároku nepripúšťa. Okresný súd má za to, že takýto procesný postup žalobcu, ktorý prispôbuje okolnostiam danej veci a dôkaznej situácii, tak aby bol úspešný, nemôže požívať ani právnu ochranu v zmysle článku 5 CSP. Žalobca bol naviac zastúpený právnym zástupcom.

11. Predmetom konania, v ktorom okresný súd pokračoval, tak bol pôvodný žalovaný nárok, že žalobca je vlastníkom predmetných pozemkov.

12. Súd vychádzajúc z pôvodného žalobného návrhu následne vykonal dokazovanie. Oboznámil sa s listinnými dôkazmi produkovanými stranami sporu relevantnými pre rozhodnutie vo veci samej.

13. Z dedičského rozhodnutia D 217/60 (č.l. 8 spisu) po poručiteľke W. U. vyplývajú právni nástupcovia Š. U., X. P., R. Š., Š. U., L. U., U. U., L. U.. Schválila sa dedičská dohoda, že celé dedičstvo v hodnote XX XXX Kčs preberá L. U.. Dedičské rozhodnutie sa týkalo nehnuteľností zapísané na meno W. U. Č.. K.. XXX, XXX, XXX, XXXX, XXXX a vlastnícke právo sa vkladalo L. U..

14. Zo znaleckého posudku Ing. U. M. č. XX/XXXX (č.l. 9 a nasl. spisu) vyplýva, že úlohou znalca bola identifikácia, či spoluvlastnícke podiely U. Y. vedené na LV č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, podiely W. B., U. V. a R. M. O. G. Č.. XXXX, XXXX, XXXXX, XXXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX zodpovedajú spoluvlastníckym podielom W. U. v pôvodných PKV vložkách. Podkladom pre vypracovanie znaleckého posudku bola kópia dedičského rozhodnutia 15D XXX/XXXX, notárskej zápisnice N XXX/XX, O. XX/XX, Č. z pôvodného menoslovu podielníkov pod č. XXX.

15. Rozhodnutím č. ObPÚ-2012/00013-003/A09 zo dňa 03.05.2012 (č.l. 170 spisu) Obvodný pozemkový úrad v Čadci schválil podľa § 7 ods. 3 zákona ROEP v k.ú. O..

16. Podľa pôvodného menoslovu (č.l. 184 spisu) pod zápisom č. 167 je X. L. F. R. O. U. W., B. U., Y. P. O.. L. F., V. B. P. U..

17. Podľa výpisu z komposesorátu (č.l. 185 spisu) zo dňa 15.11.1992 pri zápise č. XXX je ako pôvodná vlastníčka vedená F. L. a spol. a oprávnená osoba F. W..

18. Okresný súd v prvom rade z procesného hľadiska danej veci konštatuje, že u žalobcu je daný naliehavý právny záujem na podanej žalobe v súlade s § 137 písm. c) CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 2Mcdo/15/2012 z 28.03.2013 v súlade s konštantnou judikatúrou je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce vlastnícke právo zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý stav súladu medzi právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 56/2003). Tým viac to platí v prípade, že odstránenie spornosti a ochranu svojich práv nemôže žalobca dosiahnuť inak. V danej veci sa žalobca domáhal určenia jeho vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, a teda domáhal sa dosiahnutia súladu medzi právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností, keď ako vlastníci predmetných nehnuteľností sú v čase rozhodovania evidované iné osoby, a to žalovaná v 1/ až 3/ rade. Žalobca

ale len na majetok v dedičskom konaní špecifikovaný. Žalobca tak nemohol zdediť majetok, ktorý v dedičskom konaní a dedičskom rozhodnutí nie je zistený a uvedený. Nemožno tak súhlasiť s názorom právneho zástupcu žalobcu, ktorý tvrdil, že aj keď nie sú priamo v uznesení D XXX/XX uvedené tieto predmetné pozemky, neznamená to, že žalobca nie je jediným dedičom aj týchto pozemkov. Okresný súd uvádza, že ak sa objaví majetok poručiteľa, ktorý nebol predmetom dedenia, do úvahy prichádza len dodatočné dedičské konanie. Dodatočné dedičské konanie nemôže byť nahradené rozhodnutím v danej veci, že žalobca je vlastníkom predmetných nehnuteľností.

22. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca nepreukázal, že je z titulu dedenia vlastníkom predmetných žalovaných nehnuteľností, keď nepreukázal, že nehnuteľnosti, ktoré zdedil v konaní sp. zn. D XXX/XX sú totožné s nehnuteľnosťami, ku ktorým určenia vlastníckeho práva sa v žalobnom návrhu domáha.

23. Pokiaľ ide v prípade žalobcu o nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, okresný súd dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebolo na strane žalobcu preukázané splnenie zákonných podmienok vydržania.

24. Okresný súd považuje za potrebné uviesť, že podľa § 134 ods. 1 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnuťnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 260/2008, zo dňa 10. decembra 2008).

25. Vo vzťahu k vydržaniu predmetných nehnuteľností na strane žalobcu je nesporné, že žalobca tieto nemal v držbe, resp. nevstúpil do ich držby, a teda nemohol predmetné pozemky vydržať (žalobca uvedené ani nepoprel). V prípade žalobcu absentoval titul vydržania. V tomto smere žalobca navyše neprodukoval ani žiadne relevantné skutkové tvrdenia. Sám právny zástupca žalobcu pred súdom uviedol, že žalobca mal za to, že tieto pozemky mu už nikdy vlastnícky patriť nebudú.

26. Pokiaľ ide o reštitučný nárok sám žalobca v konaní uviedol, že v reštitúcii si predmetné nehnuteľnosti neuplatnil. Vyslovene v danej veci žiadal o určenie vlastníckeho práva len k nehnuteľnostiam, ktoré boli X. U. Y. O. XX/XX.

27. Z uvedených dôvodov tak okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalobca nepreukázal, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností.

28. Okresný súd pre neunesenie dôkazného bremena žalobcu, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností už nevykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, svedkov W. F., U. E., P. N., F. U. R. W. U. k spornej okolnosti uplatňovania si vlastníckeho práva žalobcu už niekoľko rokov predtým a k dobromyseľnosti právnej predchodkyne žalovaných a žalovaných, nakoľko vykonanie dokazovania v tomto smere pre rozhodnutie o vlastníckom práve žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam nepovažoval za potrebné. Dokazovanie v tomto smere pri neunesení dôkazného bremena žalobcu k určeniu jeho vlastníckeho práva k predmetným pozemkom, by bolo nevhodné, neúčelné, zbytočné a pre rozhodnutie danej veci bez významu. Rovnako okresný súd nevykonal výsluch znalca, keď zo samotného obsahu znaleckého posudku vyplýva, že znalec sa zaoberal síce vlastníckym právom W. U., ale už nie vlastníckym právom žalobcu, keď je zjavné, že znalec pri znaleckom posudku s dedičským

rozhodnutím sp. zn. D XXX/XX nepracoval, toto nemal označené v prílohách znaleckého posudku. Zo znaleckého posudku tak nevyplýva, že pozemky podľa znaleckého posudku údajne vlastničky patriace W. U. (údajne totožné s vydržanými pozemkami U. Y. a zdedenými pozemkami žalovanými) sú totožné s pozemkami, ktoré žalobca zdedil v dedičskom konaní sp. zn. D XXX/XX. Výsluch znalca tak súd pre rozhodnutie veci z uvedeného dôvodu vyhodnotil ako nadbytočný.

29. V závere súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Z uvedeného dôvodu sa súd zaoberal len podstatnými námietkami vo vzťahu k prejednáwanej veci, ktoré považoval z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci za relevantné. Nepovažoval za nevyhnutné sa bližšie zaoberať všetkými uvádzanými dôvodmi, či namietanými skutočnosťami podanými stranami sporu. Okresný súd tak nezisťoval dobromyseľnosť právnej predchodkyne žalovaných a žalovaných, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal, podstatnú a rozhodnú skutočnosť, a to že on je skutočným vlastníkom predmetných pozemkov. Okresný súd sa z uvedeného dôvodu už nezaoberal ani otázkou platnosti vydržania, resp. či U. Y. platne vydržala a žalované platne zdedili predmetné nehnuteľnosti. Tiež okresný súd pre úplnosť dôvodov tohto rozhodnutia vo vzťahu k právnemu posúdeniu v rámci procesu poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/17/2017 a tiež uznesenie ÚS SR sp. zn. II ÚS 366/2018, či rozsudok KS ZA sp. zn. 9Co/19/2021, keď konečné rozhodnutie súd vo veci prijme po vykonanom dokazovaní.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Žalovaná v 1/ rade a žalovaná v 2/ rade a žalovaná v 3/ rade boli v konaní úspešné v plnom rozsahu (100%), preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, a voči žalobcovi im priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na strane žalovaných sa nejedná o nerozlučné spoločenstvo.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.